

Valentina Karlíková, Svět Eleonory Akvitánské v její korespondenci a listinách, bakalářská práce, FF UK v Praze, Praha 2015, 119 stran, 5 stran příloh

Posudek vedoucího práce

Předložená bakalářská práce se pokouší proniknout do osobního světa jedné z nejvýznamnějších, ale též nejosobitějších postav světa vládnoucích elit druhé poloviny 12. a počátku 13. století Eleonory Akvitánské. Vévodkyně a současně poslední potomek starobylého rodu, manželka dvou králů, z nichž se nakonec z politických příčin stali rivalové, žena, jež stála v pozadí mnoha důležitých rozhodnutí; to vše přirozeně poutá již mnoho desetiletí pozornost moderní historiografie. Nebylo proto jednoduché zvolit téma práce tak, aby se alespoň pokusilo o jiný úhel pohledu a současně bylo v silách předkladatelky vyrovnat se základními směry odborné debaty.

Kolegyně Karlíková rozdělila své dílo, mimo Úvodu a Závěru, do celkem 15 kapitol. Na první pohled se může zdát, že se jedná až o přílišnou fragmentaci; postup má však svoji logiku. Pisatelka totiž sleduje tři základní okruhy. V prvním se pokusila postihnout Eleonořinu osobnost a prostředí, v němž se formoval její charakter, dalších pět kapitol je strukturováno podle klíčových okamžiků jejího života, tak jak je interpretuje současné bádání, a zbývající oddíly jsou věnovány rozboru vybrané korespondence a listin a jejich počet si vynutila klasifikace Eleonořiných písemných projevů s přihlédnutím k době jejich vzniku.

K práci samotné nemám žádné závažné výhrady, Valentina Karlíková pravidelně konzultovala dílo v semináři a zohledňovala navrhované změny a připomínky. Heuristické zpracování je velmi pečlivé a odráží se v detailním Úvodu, který považuji vzhledem k typu této kvalifikační práce za nadstandardní.

Pokud jde o pasáže věnované Eleonořině životu, mají částečně kompilační charakter; tomu se však v takové práci vyhnout nedá, pisatelka mimo to projevila schopnost kriticky hodnotit a částečně i interpretovat diskursivní charakter moderního bádání, jež jistým způsobem nejen Eleonořin život rekonstruuje, ale do určité míry vytváří i alternativní obrazy této ženy.

O to důležitější se pak jevílo zpracování Eleonořiny korespondence a listin, jež mělo být pojato jako výpověď o sobě. Nutno říci, že kolegyně Karlíková se v těchto částech neubráníla jisté popisnosti a do určité míry i záměny kritické analýzy s obsahovým popisem dokumentu. Vzhledem k její dosud nevelké zkušenosti s takovou prací to však lze pochopit i

prominout, již vzhledem k tomu, že interpretace materiálu je věrohodná a přináší relevantní závěry shrnuté na konci díla.

Práci proto doporučuji k úspěšné obhajobě a navrhuji ji klasifikovat známkou:

v ý b o r n ě

V Kolíně 2. června 2015